

GIRONINS

Pep Radresa i Fonts. Activista cultural

Sempre al peu del canó cultural

Fa una setmana, en aquest mateix espai, destacàvem la rellevància social de les associacions de veïns com a factor de cohesió de la societat civil, revulsiu de la vida en els barris i incentiu de participació ciutadana. Darrere de tota associació, del tipus que sigui, hi ha sempre gent molt més disposada a donar que no pas a rebre. Qui decideix dedicar uns anys de la seva vida a la dinamització de la vida col·lectiva sap que aquest és un esforç que val la pena. És a dir, que de pena n'hi ha (perquè qui s'ho pren seriosament, treballa, i molt) però és una pena que s'ho val. Aquesta dedicació es pot concretar, és clar, de maneres molt diferents. Hi ha qui s'ubica en un col·lectiu, una associació, una ONG i s'hi passa dècades. O hi ha qui presta el seu servei ara aquí, ara allà, fent de la disponibilitat una manera de ser. Aquests darrers acostumen a ser gent sense cap necessitat de sobresortir, que del protagonisme en fan un mal menor i alternen sense cap mena de problema anys de feina en primera línia amb temporades de treball a la reraguarda. Una de les persones que em ve al cap quan penso en gent així és en Pep Radresa (Torroella de Montgrí, 1949).

Dir que en Radresa és un activista cultural és una manera de dir que l'hem trobat i continuem trobant-lo darrere d'iniciatives culturals de tota mena, especialment des que l'any 1994 es va incorporar a la junta dels Amics del Museu d'Art de Girona i, definitivament, quan en va assumir la presidència (2000-2004), formant tàndem amb el malaguanyat Joan Pujol i Sureda com a vicepresident. Els Amics del Museu d'Art és una de les institucions cíviques més singulars de Girona. Des que Joan Surroca en va incentivar la creació (1992), aquesta associació ha crescut de manera espectacular i ha aconseguit convertir-se en un veritable referent cultural per a les comarques gironines. I la presidència de Pep Radresa hi va tenir molt a veure, amb aquesta consolidació. Si alguna cosa no li fa mandra a en Radresa és voltar i conèixer coses noves. Per això, lluny de tancar-se al clos del museu, bona part de les iniciatives endegades durant el seu mandat consistien en visites a exposicions de Barcelona, desplaçaments fins al punt d'origen de les peces dipositades al museu, rutes artístiques... Una de les seves iniciatives, que va deixar una empremta decisiva, no només a Girona sinó a la resta del país, va ser la primera edició de les *24 hores de lectura en veu alta*, per Sant Jordi. Avui, que gairebé cada població té la seva marató de lectura, pot costar de creure que l'any 2001, quan Radresa va impulsar les primeres *24 hores de lectura*, aquesta era una experiència del tot inèdita en el nostre país.

Un cop deixada enrere l'etapa dels Amics del Museu d'Art, Radresa continua al peu del canó

cultural, des d'entitats com els Amics de la Unesco o la Fundació Fita, de la qual és secretari i des d'on en els darrers anys ha treballat per promoure artistes com Joaquim Puigvert, Esther Boix i, ara mateix, Mercè Huerta, de qui s'inauguraran tres exposicions a Girona el mes d'octubre. No sabem on trobarem en Pep Radresa en el futur, però ell sap que, de feina, en queda molta per fer. I nosaltres confiem que voldrà continuar fent-la.

ORIOL PONSATÍ-MURLÀ

JORDI RIBOT

D?
D = CULTURA

Al llarg de l'any, la Diputació de Girona ha invertit **més de 16 milions d'euros** en la promoció i difusió del **teatre**, la **dansa**, la **música** i la **cultura tradicional** als pobles de les comarques gironines; en la creació i manteniment de **biblioteques**, en l'**edició** de llibres i revistes, en la restauració de **monuments**, en la **Casa de Cultura** i el **Conservatori de Música**, en el **Centre de la Imatge** i el **Patronat Francesc Eiximenis**.

Diputació de Girona

221 MUNICIPIS